

FENT I DESFENT

La trucada

—Tinc una cosa per tu. A veure quin dia em vens a veure i t'ho emportes. Ja t'ho tinc a punt.

Avui sembla contenta. Sempre ho està cada vegada que troba què em pot encolomar. Aquesta setmana és una màquina d'escriure. Si almenys fos ben antiga, encara, però què n'haig de fer jo, d'una màquina d'escriure elèctrica?

—No dius que t'agrada escriure?

Anem millorant. La màquina és molt millor que una guineu dissecada, un abric amb coll de pell de marta, un paraigüer negre, una santa Rita amb hàbit de monja o l'Enciclopèdia Catalana. Cada di-vendres espero la seva trucada amb una certa angúnia.

—Què fas, nebodeta? Ja has sopat?

Sol trucar al pic de la mitjanit, quan ja començo a pesar figues. Només sentir-li la veu, ja sé si està trista o eufòrica. Si no se l'entén, és senyal que no du la dentadura posada i que té la moral per terra. Aquests dies són terribles. Si, en canvi, articula bé les paraules, m'espera un reguitzell interminable d'oracions subordinades i coordinades. El seu discurs enllaça mals, medicaments, metges, records, converses recents, fragments literals del telenotícies, el relat de la darrera malifeta del gat o la malura dels geranis. Entremig, moltes omissions, moltes coses importants que mai no explica.

D'ençà que s'ha quedat sense germanes, es passa la tarda i bona part de la nit telefonant a parents, amics i coneguts. En té una selecció feta per a cada dia de la setmana; una llista que se li va fent petita a mesura que ella suma anys i els altres no. Després de les trucades i ja passada la mitjanit, llegeix *La Vanguardia*: a aquesta hora, les notícies del dia li semblen més inofensives. Als matins dorm. No és bona per res. Sobretot d'ençà que el vertigen li impedeix de sortir de casa i de posar en risc la seva vida i la dels altres amb el seu cotxe atrotinat.

—Tinc por que no em renovin el carnet. I jo, sense carnet, estic morta. No puc pas anar amb taxi a tot arreu. Com si fos rica, jo. Si sabessis el que cobro. Ni el pis és meu. Apa, que no m'ho retreu la teva cosina això de la hipoteca inversa...

Des que no es pot valdre com abans, l'obsessiona deixar-ho tot endreçat i col·locat. Té un pis que sembla un museu. I no és per la por de saber que la filla se li acabarà venent tot, sinó per la de pensar que no sabrà fer ni això. Sort en té de les monges i els capellans que ella tant ha ajudat al llarg de la seva vida.

—Per la fira de Nadal, se'm van quedar caixes i caixes de roba... Ara em sap greu haver-los donat aquella jaqueta del pare. La guardava per al nano, però ell no vol saber res de mi. L'hauria d'haver regalat al noi aquest del botó vermell. És el tercer cop que m'ha hagut de venir a collir de terra. Se'm pleguen els genolls i caic... Creu-me que aquest xicot sí que val un imperi.

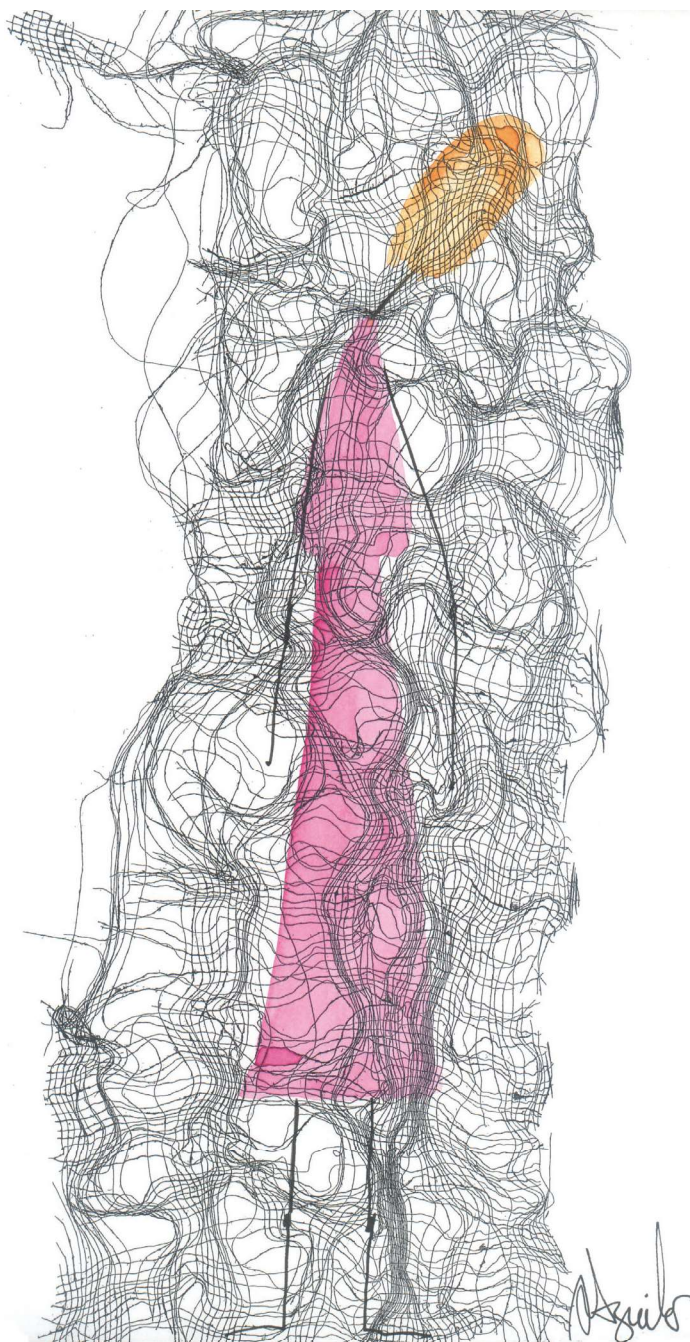
Es veu que finalment li volen tots els llibres al poble d'estiueig on solia anar. Obriran una petita biblioteca gràcies a la seva donació, sempre i quan els doni també les prestatgeries i s'ocupi ella mateixa del trasllat de tot plegat fins allà.

—Si em moro, sàpigues que no tinc res arreglat. Només un nínxol a Santa Maria. El que sigui més barat, perquè pagar potser ho haureu de fer vosaltres...

Uf, quan comença amb aquest tema... Ja veig que tard o d'hora l'hauré d'anar a visitar. De fet mai no he entrat al pis on viu ara. Quan s'hi va traslladar, hi va encabir amb calçador tot el que tenia al pis de la Bonanova abans de separar-se, i li va quedar tan replè que ara és impossible encabir-hi una cadira de rodes.

—Pensa, tu que fas llibres, que la meua vida és com una novella, millor que cap de les que has llegit. Que en fa d'anys que la vaig començar a escriure la meua història... La dec tenir en un lloc o altre... M'hauries de venir a ajudar a buscar-la...

Pots comptar. Múrria com és, això potser s'ho acaba d'inventar per-

Il·lustració: Rosa Aguiló Miquel

què hi vagi. Ma mare diria que fantasieja, com sempre. O no. I si li dic que es deixi estar de màquines d'escriure i em regali tot el que té escrit? Apa que no en deu tenir de secrets amagats. Potser, entre tants trastos, encara hi trobaré una mica d'inspiració...

| Marta Gallart i Alsina |

Aquest text neix d'un seguit de trucades reals d'aquelles que es fan eternes, però que, quan ja no es reben, es troben a faltar. L'artista plàstica ha rebut *La trucada* i ens ofereix la seva interpretació del final d'una vida que es va esflaïgant.

Coordinació: Anna Aguiló i Conxa Sauri.